

Arrest

nr. 170 513 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Wit-Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 18 oktober 1984.

Op 17 mei 2006 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 22 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Op 7 juli 2006 verklaart de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) in beroep tegen de beslissing van 22 mei 2006 de asielaanvraag van 17 mei 2006 kennelijk onredelijk. Op 8 augustus 2006 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van 7 juli 2006 bij de Raad van State. Bij arrest van 27 januari 2010 met nummer 200.094 verwerpt de Raad van State het beroep.

Op 30 september 2006 bevalt de verzoekende partij van een zoon.

Op 11 augustus 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 december 2010 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 5 januari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 6 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 december 2011 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 12 maart 2014 bevalt de verzoekende partij van een dochter.

Op 13 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 27 december 2011 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 5 november 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2011 werd ingediend door :

*B.(...), V.(...) (R.R. (...))
Geboren te Putrishki op 18.10.1984
Volgens pp: B.(...) V.(...)
Wettelijk vertegenwoordiger van:
B.(...), A.(...) (R.R. (...))
Geboren op 30.09.2006 te Antwerpen
Nationaliteit: Wit-Rusland
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 10.07.2006 met een beslissing niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met mijnheer D.(...) M.(...) M.(...) (R.R. (...)), die over verblijfsrecht beschikt in België als erkend vluchteling, en dat samenwonen. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene dient de geëigende procedure te volgen.

Ook het feit dat zij intussen samen een kindje hebben, D.(...) A.(...) (R.R. (...)), vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. We stellen vast dat betrokkene de verwantschap niet bewijst daar de geboorteakte ontbreekt. Bovendien merken we op dat deze verplichting een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om haar kinderen mee te nemen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. . In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene roept verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat zij zich dient te richten tot de Belgische ambassade te Moskou en dat dit ver verwijderd is van haar vroegere woonplaats in Belarus. Gezien dit feit voor alle Wit-Russische onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont verzoekster niet aan waarom het voor haar persoonlijk

onmogelijk zou zijn om zich naar Moskou te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Hierdoor kan het argument dat betrokkene niet over de financiële middelen beschikt om een reis te bekostigen, niet weerhouden worden. We merken bovendien op dat deze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, betrokkene dient de geëigende procedure te volgen.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Wit-Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat betrokkene al sinds 2006 in België zou verblijven, dat ze een grote integratiewil zou hebben, dat zij zich ingezet zou hebben om Nederlands te leren, dat zij thans ook Engelse les zou volgen, dat zij goed Nederlands zou spreken, dat zij werkbereid zou zijn en over de nodige diploma's zou beschikken, dat zij een uitgebreide vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat haar zoon hier naar school gaat - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.1.1. In haar synthesememorie vat de verzoekende partij haar enig middel als volgt samen:

"1. Het standpunt van de verwerende partij, dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij "het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden ", is niet ernstig te noemen.

2. Dit standpunt houdt geen rekening met de realiteit.

Vooreerst wordt er geen rekening gehouden met het feit dat de vader van A.(...), een in België erkende vluchteling is.

Van hem kan redelijkerwijze niet verwacht worden dat hij België zou verlaten, indien moeder samen met zijn dochter zich ergens anders zouden vestigen, bv. in Wit-Rusland, waar zijn veiligheid al een probleem zou kunnen vormen.

3. De verwerende partij schijnt te betwisten dat er nog een gezinsleven zou bestaan in casu.

Het gebruik van het woord "voorgehouden" suggereert zulks.

Het recht op gezinsleven, gewaarborgd door art. 8 E.V.R.M. blijft evenwel bestaan ook na de feitelijke scheiding tussen vader en moeder en dus moet de overheid rekening houden met de gezinsband tussen de verzoekende partij en de vader van haar kind, wanneer de vader zijn dochter niet meer zou kunnen zien zonder regelmatig te moeten heen en weer reizen tussen Angola en België (E.H.R.M., arrest Berrehab/Nederland van 21 juni 1988, Publ. Eur. Court H.R., Serie A, nr. 138 en (11) E.H.R.R. 322).

Dat principe wordt overigens tevens vastgelegd in de art. 22 en 22bis van onze Grondwet en in de art. 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag.

4. In de nota wordt er met geen woord gerept over de toepassing van de art. 22 en 22bis van onze Grondwet.

Krachtens art. 22bis van de Grondwet, moet elke beslissing, ook een administratieve beslissing, eerst en vooral het belang van het kind nastreven.

Het belang van A.(...), geboren op 12/3/2014 bestaat er in dat zij niet gescheiden zou worden, noch van haar moeder noch van haar vader.

De artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, schrijven uitdrukkelijk voor dat er met de gezins- en familielevens van de betrokken vreemdelingen en met het belang van het kind dient rekening gehouden te worden, op het ogenblik dat hen een Bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten.

De overheid dient bij de verwijdering, rekening te houden met de gezinsband tussen enerzijds het minderjarige kind en de vader, die in België verder verblijf mag houden omdat hij hier erkend werd als vluchteling.

5. Dat indien het kind op het Belgische grondgebied mag blijven, hetzelfde geldt voor de moeder bij toepassing van dezelfde bepaling en tevens bij toepassing van de in het middel geciteerde artikelen van het Kinderrechtenverdrag en het aangehaalde artikel uit de Grondwet.

6. De verplichting tot motivering wordt geschonden, nu niet wordt gemotiveerd, waarom in casu de inmenging van het openbaar gezag noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving.

De verzoekende partij wijst er op dat het regularisatiedossier in Brussel wordt opgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het absoluut overbodig overkomt de verzoekende partij met haar twee kinderen, waaronder haar zeer jonge dochter, te verplichten naar Wit-Rusland en Moskou te laten afreizen, om daar een regularisatieaanvraag te laten indienen, die dan ... aan Brussel wordt overgemaakt;

De Dienst Vreemdelingenzaken is actueel in het bezit is van alle elementen, die haar moeten toelaten een regularisatiebeslissing te nemen.

Overigens is de verzoekende partij niet in staat zich naar de Russische Federatie te begeven, daar zij niet over een geldig paspoort beschikt, noch voor zichzelf, noch voor de kinderen.

7. Het verlies van een schooljaar is wel degelijk een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet (R.v.St., 9 februari 1996, nr. 58.092, T.Vreemd. 1997,26; 30jun1998, nr. 74.880, T.Vreemd. 1998,223; 19 mei 1999, nr. 80.301, T.Vreemd. 1998,384; 4januari2001 nr. 91.950, Rev.dr.ét. 2001,226; 6maart 2001, nr. 93.760, Rev.dr.ét. 2001,217, advies Benoit Cuvelier. 1 oktober 2001, nr. 99.310; 3 oktober 2001, nr. 99.424, Rev.Dr.ét. 2001,500; 4 februari 2002, nr. 103.146, Rev.dr. ét. 2002, 129; 8 februari 2002, nr. 103.410, Rev.dr.ét. 2002,133; 22 oktober 2003, nr. 124.533; 21 januari 2004, nr. 127.301; 18 februari 2004, nr. J28.259, Rev.dr.ét. 2004, 65; 24 mei 2004, nr. 131.652, Rev.dr.ét. 2004, 221; 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev.dr.étr. 2004,593.);

Het komt aan de Dienst Vreemdelingenzake toe aan te tonen dat er gepast onderwijs ter beschikking is in het land van herkomst (R.v.St., 16 december 2002, nr. 113.730);

Wanneer dat bewijs niet wordt geleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt niet alleen de motiveringsverplichting geschonden, maar tevens art. 3 E.V.R.M., waarop er krachtens art. 15 van hetzelfde verdrag geen uitzonderingen kunnen geduld worden.

Art. 3 E.V.R.M. geldt niet alleen voor folteringingen, maar voor elke daad waarbij iemand onmenselijk of vernederend behandeld wordt.

Een kind terugsturen naar een gebied waar mogelijks geen of geen aangepast onderwijs voorhanden is, is een dergelijke onmenselijke of vernederende behandeling."

3.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens worden de feitelijke overwegingen weergegeven in de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst op de korte duur van de asielprocedure en op het feit dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts werd toegestaan in het kader van deze asielprocedure. Er wordt verder gewezen op de relatie van de verzoekende partij met haar partner en hun gemeenschappelijk kind. De verwerende partij stelt vast dat het bewijs van verwantschap tussen kind en vader ontbreekt. Bovendien is er volgens de verwerende partij geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Ook het schoollopen van de zoon van de verzoekende partij wordt niet beschouwd als een buitengewone omstandigheid, daar de verzoekende partij niet aantoont dat er geen scholing in het land van herkomst kan worden verkregen. Ook het feit dat de verzoekende partij zich dient te richten tot de ambassade in Moskou en dat dit verwijderd is van haar woonplaats in Wit-Rusland, kan niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. De verwerende partij wijst in de bestreden beslissing op het bestaan van het “vrijwillige terugkeerprogramma” en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) waardoor een terugkeer naar het land van herkomst bekostigd zou kunnen worden. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij meer dan 22 jaar in Wit-Rusland heeft verbleven waardoor haar integratie in België niet kan vergeleken worden met de langdurige relaties van de verzoekende partij in haar land van herkomst. De verwerende partij wijst er ten slotte op dat de overige elementen met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij behoren tot de gegrondheidsfase en dat deze in de huidige fase niet behandeld worden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet motiveert over de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij deze artikelen niet heeft aangehaald in haar aanvraag. Aangezien de verzoekende partij in haar aanvraag alle elementen moet opsommen waarom zij haar aanvraag niet of bijzonder moeilijk kan indienen in haar land van herkomst en waarom haar aanvraag gegrond is, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij niet motiveert over elementen die haar niet ter kennis zijn gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd over waarom de inmenging van het openbaar gezag noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat om deze grief verder te concretiseren.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij maakt een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.2.1. Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de bestreden beslissing.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De verzoekende partij voerde de volgende buitengewone omstandigheden aan in de aanvraag:

- Relatie met legaal verblijvende vreemdeling;
- Geen financiële middelen om terug te keren;
- Minderjarige zoon kan niet alleen in België achterblijven;
- Schoollopen van minderjarige zoon;
- Recht op een gezinsleven;
- Belgische ambassade te Moskou is te ver verwijderd van de vroegere woonplaats van de verzoekende partij in Wit-Rusland;
- Grote wil tot integratie;
- Belang van het kind;
- Geen contacten meer in Wit-Rusland;

- Belangen van de verzoekende partij en haar minderjarige zoon bevinden zich in België net als het centrum van de sociale aangelegenheden.

De verzoekende partij stelt dat zij na haar aanvraag zwanger is geweest en bevallen is van een dochter. Zij houdt dan ook voor dat het in het belang is van haar dochter om niet gescheiden te worden van zowel haar moeder, de verzoekende partij, als van haar vader, de ex-partner van de verzoekende partij. De verzoekende partij betoogt dat het bovendien absoluut overbodig is om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een regularisatiedossier te sturen naar Brussel. Zij wijst er ook op dat zij zich niet naar Moskou, waar de dichtstbijzijnde ambassade zich bevindt, kan begeven daar zij, noch haar kinderen over een geldig paspoort beschikken. De verzoekende partij stelt tevens dat het verlies van een schooljaar voor haar zoon wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt en dat de verwerende partij moet aantonen dat er in Wit-Rusland gepast onderwijs ter beschikking is, anders is er een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij stelt dat het in het belang is van haar dochter om niet gescheiden te worden van haar ouders, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij dit niet heeft aangehaald in haar aanvraag. De aanvraag dateert van 27 december 2011. Deze aanvraag kan echter elk moment geactualiseerd worden. De Raad stelt vast dat de dochter van de verzoekende partij geboren is op 12 maart 2014, maar dat de verzoekende partij de verwerende partij hier pas op 22 oktober 2014 van op de hoogte stelt. Dit is overigens na het nemen van de bestreden beslissing, die dateert van 13 oktober 2014.

Bovendien heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing gemotiveerd, met betrekking tot de dochter van de verzoekende partij:

“Ook het feit dat zij intussen samen een kindje hebben, D.(...) A.(...) (R.R. (...)), vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. We stellen vast dat betrokkene de verwantschap niet bewijst daar de geboorteakte ontbreekt. Bovendien merken we op dat deze verplichting een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om haar kinderen mee te nemen.”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet. Zij wijst in de syntheseseminarie op de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en op artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met het gezinsleven van de betrokkene en met de belangen van het kind. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing *in casu* een beslissing is waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, en dus geen verwijderingsbeslissing is. In de huidige procedure wordt er naast deze bestreden beslissing ook geen andere verwijderingsbeslissing aangevochten. De verzoekende partij kan zich dus niet dienstig beroepen op deze bepalingen. Dit gedeelte van het middel is onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat indien haar dochter op het grondgebied mag blijven, zij ook mag blijven, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij de geëigende procedures moet volgen om in België te mogen verblijven en dat de verzoekende partij met dergelijk betoog geen schending van de bestreden beslissing aantoont.

De verzoekende partij stelt in de syntheseseminarie dat het absoluut overbodig overkomt dat zij zou moeten terugkeren naar Wit-Rusland en zich naar Moskou moet begeven om een regularisatiedossier in te dienen, dat in Brussel zal worden behandeld. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt een uitzondering op artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet stelt dat een machtiging aangevraagd moet worden in de ambassade of consulaat van het land van herkomst of van gebruikelijke verblijfplaats. Enkel indien er buitengewone omstandigheden zijn waardoor de vreemdeling niet of bijzonder moeilijk naar het land van herkomst kan terugkeren, zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt uitzonderlijk toegestaan om deze machtiging aan te vragen in België zelf. Met het louter stellen dat dit overbodig overkomt, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing *in casu* kennelijk onredelijk is genomen. Ten overvloede wijst de Raad er op dat de verwerende partij geen beslissingen *contra legem* mag nemen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet in staat is om zich naar Moskou te begeven om aldaar een machtiging aan te vragen omdat zij, noch haar kinderen over een geldig paspoort beschikken, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij dit element niet heeft aangehaald voor het nemen van de bestreden beslissing. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hier niet over heeft gemotiveerd, aangezien zij hiervan geen kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt bovendien dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dit element dan ook niet zelf beoordelen.

Waar de verzoekende stelt dat het verlies van een schooljaar wel een buitengewone omstandigheid omvat, zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissing:

“Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet, maar betoogt dat de verwerende partij moet aantonen dat er gepast onderwijs ter beschikking is in Wit-Rusland en dat, indien zij dit niet aantoont, er een schending is van artikel 3 van het EVRM want het is een onmenselijke behandeling om een kind te sturen naar een gebied waar mogelijk geen of geen aangepast onderwijs voorhanden is.

De verzoekende partij lijkt er ten onrechte van uit te gaan dat de bewijslast berust bij de verwerende partij. In de aanvraag moet nochtans klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153.367). Met haar theoretisch betoog toont de verzoekende partij niet aan dat er een motiveringsgebrek is in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij uit thans in haar middel de blote bewering dat ten gevolge van de bestreden beslissing haar zoon geen of geen aangepast onderwijs zou hebben in het land van herkomst, hetgeen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. De Raad vestigt de aandacht op het feit dat de bestreden beslissing geen enkele invloed heeft op de actuele verblijfssituatie van de verzoekende partij en geen verwijderingsmaatregel omvat, zodat de schending van artikel 3 van het EVRM niet dienstig tegen deze beslissing kan worden aangevoerd.

Waar de verzoekende partij doorheen haar middel verwijst naar arresten van de Raad, blijkt er – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentwerking hebben – niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot de genoemde arresten van de Raad.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kan de verzoekende partij er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de boven besproken punten. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blij geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.1.2.2.1. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM, zoals aangehaald door de verzoekende partij in haar aanvraag:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. . In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

3.1.2.2.2. De verzoekende partij stelt dat verwerende partij betwist dat een gezinsleven zou bestaan, terwijl de verzoekende partij betoogt dat het gezinsleven blijft bestaan en dat de verwerende partij hiermee rekening moet houden wanneer een vader zijn dochter niet meer regelmatig zou kunnen zien zonder heen en weer te moeten reizen.

Hoewel in de nota met opmerkingen wordt gesteld dat de verzoekende partij geen beschermenswaardig gezins- of privéleven aantoon, wordt in de bestreden beslissing het bestaan van een gezinsleven impliciet aanvaard. De verwerende partij gaat over op een belangenafweging en stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de wetgeving geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken.

De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet door te stellen dat de overheid rekening moet houden met de gezinsband, nu blijkt dat de verwerende partij stelt dat een terugkeer naar het land van herkomst niet disproportioneel is ten aanzien van een gezinsleven.

Voorts moet er op worden gewezen dat er *in casu* enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven, zoals ontwikkeld in België, staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door gemachtigde ten gronde of het door verzoekende partij ingeroepen gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven verhindert ook in geen geval dat verzoekende partij de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt tevens dat het standpunt van de verwerende partij, die stelt dat de verzoekende partij niet aantoon dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan geleid worden, niet strookt met de realiteit doordat de vader van de dochter van de verzoekende partij een erkend vluchteling is. De Raad wijst er op dat dit standpunt niet voorkomt in de bestreden beslissing, maar enkel in de nota met opmerkingen van de verwerende partij, waardoor dit een *a posteriori* motivering is. De Raad voert echter een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing op het moment dat deze is genomen. Met latere motieven die eventueel voorkomen in de nota met opmerkingen kan de Raad geen rekening houden. Bovendien wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd over de heer D.M.M.:

“Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met mijnheer D.(...) M.(...) M.(...) (R.R. (...)), die over verblijfsrecht beschikt in België als erkend vluchteling, en dat samenwonen. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene dient de geëigende procedure te volgen.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze motivering niet betwist, laat staan weerlegt. Gelet op het voorgaande, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar in de aanvraag aangehaalde elementen, noch dat de bestreden beslissing een schending inhoudt op artikel 8 van het EVRM.

3.1.2.3. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 22*bis* van de Grondwet, van artikel 15 van het EVRM en van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van genoemde bepalingen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS